Kirkkoherra

JORMA TANELI HELASVUO

on syntynyt 25. 5. 1903 Heinolassa. Papiksi valmistuttuaan hän ensin toimi ylimääräisten papinvirkojen hoitajana Hirvensalmella, eräissä sotilasosastoissa ja Räisälässä. Viimeksi mainitun seurakunnan vakinaiseksi kappalaiseksi hän kutsuttiin 1. 5. 1931. Oltuaan pari vuotta Jalasjärven kappalaisena hänet 1. 5. 1943 kutsuttiin takaisin Räisälään, tällä kertaa kirkkoherraksi.

Jumala riisuu ja pukee

(Saarna siirtoväen vastaanottojuhlassa Jämsässä 23/7 1950.)

»Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni. En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on suotta kuollut.» — Gal. 2: 19—21.

Jumala riisuu ja pukee.

Vanhassa hengellisessä laulussa sanotaan:

»Oi armo ja rakkaus suur',
jolla Jeesus meit' taluttaa juur'!
Hän neuvollans opastaa uskovians

täss' oudossa, vieraassa maass'.
Hän kaataa ja tukee,
hän riisuu ja pukee,
hän lymyy ja ilmestyy taas.
Hän tyhjentää tyhjäks'
ja alentaa köyhäks'
mutt' tyhjä ja köyhä taas tuntea saa,
ett' armonsa rikastuttaa.
Hän samentaa ilman
ja pimentää silmän,
mutt' jälkensä kirkastuttaa.

(Heng. l. & v. 239: 1).

Sellaista on ihmiselämä Jumalan kädessä: hän riisuu ja pukee. Vaikka eivät sitä kaikki tosin saa yhtä selvästi kokea.

Moni kulkee omassa voimassaan, välinpitämättömänä muista. Hän näkee kaiken oman työnsä tuloksena. Hän raivaa pellon, kaivaa ojat, muokkaa ja hoitaa hyvin. Hän rakentaa talon. Ahkeruuden palkka on hänen edessään. Kaikki näyttää menestyvän. — Sitten tulee aika, jolloin kaikki muuttuu. Tulee sairautta, onnettomuutta, taloudellisen elämän heilahtelut. Suunnitelmat ja laskelmat eivät pidä paikkaansa. — Kuolema hävitti onnellisen, viihtyisän kodin. Sen asukas kulkee nyt niin yksin! — Tahi sinä, jolla oli koti Karjalassa. Sota saattoi sinut vaellustielle.

Näin tapahtuu silloin, kun meitä väkevämpi tarttuu meidän elämäämme. Silloin on riisumisen aika.

Mutta samoin voi käydä myöskin hengellisessä elämässä. Apostoli Paavali oli aikoinaan toistensa ja ehkä itsensäkin ihailema juutalaisuuden sankari. Martti Luther oli esikuvallinen katolinen munkki. Ja nyt nuo lahjakkaat, hurskaat ja innokkaat miehet Herra valitsi riisumisen kohteiksi. Paavali lyötiin Damaskon tiellä sokeaksi. Ja Luther sai kesken parhainta hurskaudenharjoitustaan vaikeroida: »Minun syntini, voi minun syntini!»

Eikä tuo riisuminen siihen loppunut, vaan mitä enemmän Herran Henki sai heitä johtaa, sitä enemmän heitä riisuttiin.

Riisumisesta muistuttavat meille kaikille Paavalin sanat tekstissämme: »Minä olen lain kautta kuollut pois laista.» Sen ymmärtämiseksi meidän on koetettava tunkeutua kristillisen uskomme ydinajatuksiin. On kysymys kaikkein tärkeimmästä vanhurskaudesta — kelpoisuudesta Jumalan edessä. Oli aika, jolloin Paavali luuli voivansa sen täyttää. Mutta mitä lähemmäs Kristusta hän tuli, sitä selvemmin hän näki puutteensa. Kristus ei tullut lakia kumoamaan, vaan täyttämään. Hänen sanainsa valossa ei lainhurskaudessa riitä ainoastaan jotkut määrätyt, nimeltä mainitut velvollisuudet, vaan siinä vaaditaan pyhyyttä entistä täydellisempänä. Lain noudattaminen tuli mahdottomaksi, sillä kaikessa oli puutetta. Ja tämä puute oli kuoleman synti, jota uhkaa iankaikkinen kadotus.

Se on merkillistä riisumista, kun noita hurskaita miehiä uhkaa sama kadotus kuin varkaita, avionrikkojia, juomareita ja kaikkia välinpitämättömiä, suruttomia maailman ihmisiä. Näin riisuu Jumala lain kautta ihmistä vielä tänäänkin niin perusteellisesti, että loppuu kokonaan luottamus lakiin pelastusvälineenä. Paavali sanoo: »Minä olen kuollut.» Ei kuollut enää tunne mitään iloa laista, joka ei anna toivoa.

Raskasta on olla Jumalan riisumana. Meidän tulisi aina tuntea suurta myötätuntoa siinä tilassa olevia kohtaan. Näin sitäkin enemmän, koska evankeliumin valossa sellaiset ihmiset eivät ole mitään toivottomia tapauksia.

Sillä se, joka riisuu, ei ole mikään kylmä kohtalo, vaan Jumala, joka Poikansa kautta »lunasti minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen ja vapahti minut kaikesta synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta.» Tämä tapahtui siten, että Kristus kuoli. — Siinä on riisuttujen pelastus! Kristus ei ollut ainoastaan kanssakärsijä, vaan kärsi sovituskuoleman meidän puolestamme, kuollen sen kuoleman, mikä meidän olisi pitänyt kuolla. Siinä on Paavalin turva: Kristuksen risti. Sen alle hän suojautuu. »Minä olen Kris-

tuksen kanssa ristiinnaulittu» merkitsee jotain samaa kuin, että lain perusteella risti on minun syntieni tuomio. Minä uskallan tunnustaa tämän totuuden, koska Kristus on kuollut minun kuolemani. Kristus kärsi ristin hirsipuun kivut ja kauhut minun puolestani. Sentähden minä saan levätä hänen haavoissaan!

Mutta nyt tapahtuu ihme: Kristuksen kuolemassa Jumala yhdistää meidät hänen ylösnousemukseensa. Paavali sanoo roomalaiskirjeessä: »että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista, samoin on meidänkin uudessa elämässä vaeltaminen.»

Ja nyt voimme tässä sovittaa itseemme muistamamme laulun sanat: »Hän riisuu ja pukee.» Ja voimme julistaa kaikille riisumisen alla oleville ihanan totuuden: Jumala ei tahdo riisua meitä muuta varten, kuin voidakseen pukea meidät johonkin uuteen ja parempaan! Ja mikä on se parempi? — Tässä vanhurskauden asiassa se on kuolleelle uusi elämä. Tämä ei ole minun elämääni — sehän on vain kuolemaa —, vaan se on Kristuksen elämä. »Minä elän» — niinhän Paavali sanoi —, en enää elä minä, vaan Kristus elää minussa.» Näin uskon kautta.

Ja kyllä Jumala muussakin riisumisessa tarkoittaa lopulta tätä samaa: lapsen kaltaiselle avuttomalle hän tahtoo antaa uuden elämän, kenties uuden elämänsisällön, uuden päämäärän, uudet tavat, jne.

Ja jos me annamme Jumalan tahdon toteutua, otamme vastaan sen »kalkin» eli osan, jonka Herra suo, niin hän siinä uudessa varmaankin tahtoo johtaa meitä yhä lähemmäs omaa elämäänsä, jotta oppisimme tuntemaan ja omistamaan sen. Ja se elämä on Kristus!

Ja nyt tulemme siihen asiaan, joka tällaisena päivänä on silmäimme edessä. Meitä, jotka olemme tänään kokoontuneet kirkkoon, on Jumala riisunut monella tavoin, mutta erityisesti myös tässä katsannossa:

Siirtoväki menetti kotinsa, kotiseutunsa, kotoisen seurakuntaelämänsä. Heitä riisuttiin evakkotiellä. Ei ollut helppoa alistua riisuttavaksi. Ja jos Jumalan hyvät aikeet siinä milloin eivät

päässeet läheskään aina toteutumaan, silloin ei syntynyt uutta elämää. Eikä se vanha ollut iloista katseltavaa. Ei ollut vanha elämä iloista katseltavaa entisenkään asutuksen kohdalla.

Mutta Jumalan kiitos! Hän joka on riisunut, on tuonut ilmi jotain uuttakin. Monasti siellä, missä ei olisi luullutkaan saattoi Jumala tuoda esiin tuon uuden. Kristinusko, joka rauhallisina ja tasaisina aikoina saattoi tuntua häviävän vähäarvoiselta, osoittautuikin elinvoimaiseksi, kalleimmaksi perinnöksi, jonka olimme esivanhemmiltamme saaneet. Se osoittautui siteeksi taivaaseen, ja siksi siteeksi, jonka pohjalta me saamme kutsua toisiamme veljiksi ja sisariksi Kristuksessa!

Tänään on meillä oikeastaan jotain muuta kuin siirtoväen vastaanottojuhla. Meillä on tilaisuus, jossa pyydetään nähdä toteutuneena jotain siitä uudesta, johon Jumala meitä riisuttuaan on pukenut meidät.

Mikä on se uusi? Millä nimellä sitä nimitämme? — Rohkenisinko sanoa: uusi kotiseurakunta, kotikirkko.

Mutta ystävät! Siihen täytyy heti lisätä, että se on Kristuksen seurakunta ja Kristuksen kirkko.

Riisuttuaan meitä Jumala tahtoisi pukea meitä Kristukseen ja hänen kauttaan iankaikkiseen elämänyhteyteen hänen kanssaan.

Tämä ei voi toteutua ilman, kuin että hän joka päivä saa riisua meitä ja yhdistää meitä Kristuksen ristinkuolemaan. Nöyrrymmekö hänen kätensä alle, annammeko tämän tapahtua? Jos näin käy, silloin tulevat Paavalin sanat meidän kalliiksi omaisuudeksemme:

»Minä elän, en enää elä minä, vaan Kristus elää minussa. Ja minkä nyt elän lihassa, sen elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut henkensä minun edestäni.»

Jorma Helasvuo.